

Arrest

nr. 247 485 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoeker, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 augustus 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 14 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 25 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Santa Tecla. U heeft heel uw leven gewoond in Santa Tecla, gelegen in het departement La Libertad. U bent ongehuwd en kinderloos. U heeft een relatie met R. P. (...). Ze verblijft momenteel in San Salvador.

In maart 2019 merkte u voor het eerst de aanwezigheid op van bendeleden in uw buurt. Op een warme dag in april van dat jaar was u op weg naar uw grootmoeder. Hierbij droeg u een shirt zonder mouwen waardoor uw tatoeages zichtbaar waren. Vier leden van de bende 18 spraken u toen aan omdat ze ten onrechte dachten dat u omwille van uw tatoeages tot een vijandige bende behoorde. U kon zien dat ze tattoos hadden van het nummer '18' en dat sommigen onder hen een pistool bij hadden. Ze hebben u daarop meegenomen naar een afgelegen plek waar ze u sloegen en u hen smeekte om u niet te doden. Zij gingen hiermee akkoord op voorwaarde dat u hen vanaf dan geld betaalde. U was te bang om een klacht in te dienen bij de politie. Gedurende twee à drie weken betaalde u hen het gevraagde bedrag. Hierna moest u wekelijks een hoger bedrag aan hen betalen omdat ze erachter waren gekomen dat uw vader een kleine winkel had. Gedurende tweeënhalve maand betaalde u dit verhoogd bedrag aan de bende 18.

Na enige tijd begon u te merken dat een zwarte auto zonder nummerplaten nabij uw huis stond. Ook zag u deze wagen op een dag nabij uw werk, hetgeen u bang maakte. U kreeg het financieel moeilijker omdat u thuis meer geld moest afdragen en u kon het gevraagde geld niet meer betalen. Hierdoor moest u de dag erna dubbel betalen.

De volgende dag zag u de zwarte auto met drie bendeleden wanneer u van uw werk op weg was naar de bushalte. Wanneer deze wagen naar u toe kwam rijden en u de mannen herkende, zette u het op een lopen richting uw werk waarna een collega u met zijn auto naar huis bracht. Na dit voorval verbleef u afwisselend bij uw broer en uw vriendin.

Op 17 juli 2019 bent u klacht gaan indienen bij de anti-afpersingseenheid van de politie. U hoopte dat uw werkgever door deze klacht zou instemmen met uw vraag om minder uren te werken. Echter, uw werkgever was hier niet mee akkoord waardoor u een week vakantie nam.

Wanneer u rond eind juli of begin augustus 2019 van de supermarkt terugkeerde naar het huis van uw broer, stopte er een auto met dezelfde bendeleden als voorheen. De achterdeur werd geopend en u werd in de auto gesleurd. Ze reden vijf minuten met u rond. U kreeg er een wapen tegen uw hoofd gericht en ze zeiden u dat ze u niet meer willen zien in dat gebied. Zo niet zouden ze u vermoorden.

Na dit incident stopte u met werken en begon u uw vertrek uit El Salvador voor te bereiden en een aantal administratieve zaken in orde te brengen. Op 8 augustus 2019 reisde u vanuit El Salvador via Madrid naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 14 augustus 2019.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 24 november 2017, een kopie van een klacht van de politie dd. 16 juli 2019, een verklaring bij de politie dd. 22 juli 2019 en kopieën van vier foto's van tattoos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u niet politiek actief bent en dat u nooit lid bent geweest van een bende (CGVS, p. 8). Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in uw land van herkomst werd afgeperst door de bende 18 nadat ze uw tatoeages zagen en hierdoor dachten dat u tot een vijandige bende behoorde (zie infra). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn gevolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de bende 18.

Hieromtrent moet allereerst worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat het begin van de afpersingen zich situeerde in maart 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u evenwel dat u vanaf april 2019 werd afgeperst (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent op de DVZ antwoordt u vaag door te stellen dat het een beetje april was, maar dat het echt in maart was dat het hele gebeuren met het betalen zich heeft voltrokken (CGVS, p. 14). Wanneer vervolgens wordt gevraagd wat er in maart was gebeurd, verwijst u naar het feit dat u in maart de aanwezigheid van die individuen bent beginnen opmerken (CGVS, p. 14). Hierna gevraagd of u in maart voor het eerst werd aangesproken door deze individuen, ontkent u dit en stelt u dat u in maart hun aanwezigheid bent beginnen opmerken (CGVS, p. 14). Hierna bevestigt u dat de eerste communicatie tussen de bendeleden en u zich in april plaatsvond (CGVS, p. 14). Echter, hiermee heeft u uw verklaring die u op de DVZ heeft laten optekenen geenszins verklaard. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat het interview op de DVZ goed was verlopen, dat u er de tolk goed had begrepen en dat het verslag er aan u werd voorgelezen (CGVS, p. 3).

Bovendien liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld optekenen dat u gedurende drie à vier weken 20 dollar beschermingsgeld per week diende te betalen (vragenlijst CGVS,

punt 3.5). Desalniettemin verklaart u expliciet op het CGVS dat u meteen 50 dollar per week moest betalen (CGVS, p. 12 & 15). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hierover op de DVZ wijzigt u uw relaas door te stellen dat u denkt dat het enkele weken 20 dollar was, dat het bedrag daarna een beetje onregelmatig werd en dat het pas 50 dollar bedroeg wanneer ze doorhadden dat uw vader een winkel had (CGVS, p. 16). Dergelijke veranderende verklaringen worden niet aanvaard. Er kan namelijk worden verwacht dat u omtrent dergelijk essentiële zaken steeds gelijklopende verklaringen aflegt.

Daarenboven komen uw verklaringen op zowel de DVZ als op het CGVS niet overeen met de inhoud van de kopie van de klacht die u indiende bij de politie dd. 16 juli 2019 (document 2). In deze klacht staat namelijk beschreven dat u zes keer 20 dollar betaalde en dat er daarna nog tweemaal 50 dollar van u werd geëist. Echter, dit is niet verenigbaar met uw verklaring op de DVZ dat u gedurende drie à vier weken 20 dollar heeft betaald en daarna 50 dollar (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tevens komt de inhoud van deze klacht niet overeen met uw verklaring op het CGVS dat u gedurende twee à drie weken 20 dollar heeft betaald en dat u vervolgens gedurende tweeënhalve maand 50 dollar heeft betaald (CGVS, p. 16).

Tenslotte verklaart u op het CGVS dat in deze klacht staat geschreven dat er een poging tot ontvoering was en dat er een aanslag op u werd gepleegd (CGVS, p. 10). Echter, in deze klacht wordt enkel melding gemaakt van een aantal afpersingen en het opmerken van een zwart voertuig. Ook in de verklaring die u aflegde bij de politie dd. 22 juli 2019 (document 3) is er geen enkele sprake van een poging tot ontvoering of een aanslag op u. In deze verklaring wordt namelijk enkel vermeld dat u in april in elkaar werd geslagen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen essentiële aspecten van het asielrelaas en ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees om in El Salvador te worden vermoord (CGVS, p. 21), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen verder ondermijnt.

Immers, na de ontvoering die vlak bij het huis van uw broer heeft plaatsgevonden verbleef u afwisselend twee dagen bij uw broer en twee dagen bij uw vriendin tot aan uw vertrek uit El Salvador in augustus 2019 (CGVS, p. 21 & 22). Dit impliceert niet alleen dat u bleef wonen in de buurt van waar u werd ontvoerd, maar ook dat u zich regelmatig diende te verplaatsen tussen deze twee verblijfplaatsen, hetgeen het risico om te worden opgemerkt door de bendeleden onnodig vergroot.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich voor uw vertrek naar buiten heeft begeven om een aantal administratieve zaken te gaan regelen die niet noodzakelijk waren voor uw vertrek uit uw land en voor uw reis naar België. Zo waren er papieren, documenten en contracten die op uw naam stonden en die u op een andere naam wilde laten zetten (CGVS, p. 22). Daarnaast ging u ook een fiscaal identificatienummer halen opdat uw belastingen voor dat jaar in orde zouden zijn (CGVS, p. 22). Tenslotte ging u nog geld ophalen bij uw vorige werkgever (CGVS, p. 22). Dit laatste is des te opmerkelijker gezien u verklaart dat u gevolgd werd nabij uw werk (CGVS, p. 22).

Verder dient te worden vermeld dat u uiteindelijk toch een klacht en een verklaring heeft afgelegd bij de politie, maar dat u het nagelaten heeft zich te informeren over de stand van zaken van het onderzoek (CGVS, p. 11).

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de bendeleden die u afpersten wisten waar uw ouders en u woonden. U verklaart namelijk dat ze u in de gaten hielden vanuit hun auto vlakbij de plaats waar u woonde (CGVS, p. 12). Desalniettemin dient te worden opgemerkt dat de bendeleden u nooit zijn komen opzoeken bij u thuis (CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u dat uw ouders – die tot op heden in ditzelfde huis wonen (CGVS, p. 5 & 7) – tot op heden nooit het bezoek hebben gekregen van bendeleden (CGVS, p. 16 & 17). Het is zeer opmerkelijk dat, ondanks dat de bendeleden wisten waar uw ouders en u woonden, ze u tot op heden niet thuis zijn komen zoeken. Dit is nochtans logischerwijze de eerste plaats waar iemand wordt gezocht. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met leden van de bende 18.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 24 november 2017 bevat louter gegevens omtrent uw identiteit en uw vlucht via El Salvador naar België, hetgeen niet betwist wordt. De kopieën van vier foto's van uw tatoeages tonen op hun beurt aan dat u tatoeages heeft, hetgeen evenzeer niet in twijfel wordt getrokken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 21 februari 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 5 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij meent dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen en op onvoldoende wijze onderzocht heeft of hij in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarna hij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet citeert en stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Hij licht dit als volgt toe:

"Het CGVS erkent dat de georganiseerde midsdaadgroepen die actief zijn in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en op het politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit. Deze bendes pogen door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden.

Verzoeker bevestigt dat hij in El Salvador werd afgeperst door de bende 18, nadat ze zijn tatoeages hadden opgemerkt en daardoor dachten dat verzoeker behoorde tot een vijandige bende.

De zogenaamde tegenstrijdigheden die het CGVS aanhaalt, betreffen vergissingen en details, en tasten de waarachtigheid van het geheel niet aan. Zo werd verzoeker afgeperst en moest hij aanvankelijk 20 dollar betalen, wat later werd verhoogd naar 50 dollar (nadat de bende erachter gekomen was dat de vader van verzoeker een kleine winkel had) . Verzoeker heeft in deze context ook een document neergelegd (klacht bij de politie van 17 juli 2019) waarin werd beschreven dat hij 6 keer 20 dollar betaalde en dat er nadien nog 2 maal 50 dollar van hem werd geëist.

Op de vragenlijst van het CGVS, opgetekend op de DVZ, werd genoteerd dat het begin van de afpersingen zich situeerde in maart 2019. Op het CGVS heeft verzoeker verklaard dat hij sinds april 2019 werd afgeperst. Er is hier geen sprake van een tegenstrijdigheid die de waarachtigheid van heel het relaas aantast. Verzoeker heeft het begin van de afpersingen tweemaal gesitueerd in dezelfde periode van het jaar, namelijk maart-april.

Daarnaast stelt men vast dat het CGVS een eigen subjectieve interpretatie geeft van wat wel of niet geloofwaardig is... Het feit dat de bendeleden verzoeker bijvoorbeeld nooit zijn gaan zoeken bij zijn ouders, ondermijnt in de ogen van het CGVS de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten... (beslissing pagina 3, alinea 9) . Een asielinstantie dient zich ervoor te behoeden om de motivering te steunen op subjectieve interpretaties van de dossierbehandelaar.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Verblijfswet stemt overeen met artikel 3 EVRM. Het gevaar kan afkomstig zijn van de overheid zelf, maar ook van andere groeperingen, zoals georganiseerde misdaadorganisaties, voor zover en geen aanwijzingen zijn dat de overheid in staat is om bescherming te bieden. De georganiseerde misdaad in El Salvador is erg actief en het merendeel van de criminele activiteiten die in dat land plaatsvinden zijn bedegerelateerd. Het CGVS geeft zelf aan dat het geweld er gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. De overheid kan geen bescherming aan de burgers bieden tegen dit soort van geweld. Verzoeker zelf werd eind juli of begin augustus 2019 in de auto van de bendeleden gesleurd, hij werd bedreigd met een wapen en zou vermoord worden als hij nog eens zou opgemerkt worden in deze regio... Na dit incident stopte verzoeker met werken en begon hij zijn vertrek uit El Salvador voor te bereiden.

Verzoeker loopt een risico in geval van terugkeer dat hij nog meer slachtoffer zal worden van afpersing door criminele bendes omdat hij kan benaderd worden als iemand die over financiële middelen beschikt omwille van zijn buitenlands verblijf. Het CGVS gaat er los overheen door te stellen dat "de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om een reëel risico aan te tonen op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4,§2,b van de Vreemdelingenwet". Het CGVS werkt deze bewering niet verder uit, waar er toch argumenten voorhanden zijn om te zeggen dat slachtoffers van afpersing, met een duidelijke vrees voor hun leven (El Salvador rekent 51 moorden per 100.000 inwoners) een schending van artikel 3 EVRM kunnen inroepen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar El Salvador zal worden gedood door de bende 18. Hij zou in april 2019 door vier leden van deze bende zijn aangesproken en zijn meegenomen naar een afgelegen plek waar ze hem sloegen en eisten dat hij hen vanaf toen geld betaalde. Verzoeker zou gedurende zekere tijd *renta* betaald hebben, maar het steeds moeilijker gekregen hebben waardoor hij op een gegeven moment niet meer kon betalen en de dag erna dubbel moest betalen. De volgende dag zou een zwarte auto met drie bendeleden die verzoeker reeds eerder in de buurt van zijn huis en werk had opgemerkt naar hem toe zijn komen rijden, waarop hij het op een lopen zou hebben gezet en kon ontsnappen. Op 17 juli 2019 diende verzoeker klacht in bij de politie. Eind juli of begin augustus zou verzoeker in een auto met dezelfde bendeleden als voorheen zijn gesleurd. De bendeleden zouden een wapen tegen zijn hoofd gericht hebben en gezegd hebben dat ze hem niet meer in dat gebied wilden zien, zo niet zouden ze hem vermoorden. Hierna zou verzoeker gestopt zijn met werken en zijn vertrek uit El Salvador zijn beginnen voorbereiden. Op 8 augustus 2019 zou verzoeker ten slotte uit El Salvador zijn vertrokken.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort en een verklaring bij de politie van 22 juli 2019, alsook fotokopieën van een klacht bij de politie van 16 juli 2019 en van vier foto's van zijn tattoos neer (administratief dossier, stuk 6, map met ‘documenten’). Het door verzoeker neergelegde paspoort heeft betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn reisweg. Dit zijn gegevens die *in casu* niet betwist worden, doch die geen verband houden met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De kopieën van vier foto's van verzoekers tatoeages tonen aan dat verzoeker tatoeages heeft, wat evenzeer niet in twijfel wordt getrokken. Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoeker door het hebben van tatoeages gevisieerd werd door leden van de bende 18. De verklaring bij de politie van 22 juli 2019 en de klacht bij de politie van 16 juli 2019 zijn enkel gebaseerd op verzoekers verklaringen. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien komt de inhoud van de kopie van de klacht die verzoeker op 16 juli 2019 indiende bij de politie en van de verklaring van verzoeker bij de politie van 22 juli 2019 niet overeen met de verklaringen die hij in de loop van de administratieve procedure aflegde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“In deze klacht staat namelijk beschreven dat u zes keer 20 dollar betaalde en dat er daarna nog tweemaal 50 dollar van u werd geëist. Echter, dit is niet verenigbaar met uw verklaring op de DVZ dat u gedurende drie à vier weken 20 dollar heeft betaald en daarna 50 dollar (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tevens komt de inhoud van deze klacht niet overeen met uw verklaring op het CGVS dat u gedurende twee à drie weken 20 dollar heeft betaald en dat u vervolgens gedurende tweeënhalve maand 50 dollar heeft betaald (CGVS, p. 16).

Tenslotte verklaart u op het CGVS dat in deze klacht staat geschreven dat er een poging tot ontvoering was en dat er een aanslag op u werd gepleegd (CGVS, p. 10). Echter, in deze klacht wordt enkel melding gemaakt van een aantal afpersingen en het opmerken van een zwart voertuig. Ook in de verklaring die u aflegde bij de politie dd. 22 juli 2019 (document 3) is er geen enkele sprake van een poging tot ontvoering of een aanslag op u. In deze verklaring wordt namelijk enkel vermeld dat u in april in elkaar werd geslagen.”

Door in het verzoekschrift louter te poneren dat hij afgeperst werd en aanvankelijk 20 dollar moest betalen, wat later werd verhoogd naar 50 dollar (nadat de bende erachter gekomen was dat zijn vader een kleine winkel had) en dat hij in deze context ook een document heeft neergelegd (klacht bij de politie van 17 juli 2019) waarin werd beschreven dat hij zes keer 20 dollar betaalde en dat er nadien nog

twee maal 50 dollar van hem werd geëist, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van het door hem neergelegde document.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Zoals hierboven reeds is aangehaald, blijkt dit niet het geval te zijn, nu de inhoud van de kopie van de klacht die verzoeker op 16 juli 2019 indiende bij de politie en van de verklaring van verzoeker bij de politie van 22 juli 2019 niet overeenkomt met de verklaringen die hij in de loop van de administratieve procedure aflegde. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd:

“Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat het begin van de afpersingen zich situeerde in maart 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u evenwel dat u vanaf april 2019 werd afgeperst (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent op de DVZ antwoordt u vaag door te stellen dat het een beetje april was, maar dat het echt in maart was dat het hele gebeuren met het betalen zich heeft voltrokken (CGVS, p. 14). Wanneer vervolgens wordt gevraagd wat er in maart was gebeurd, verwijst u naar het feit dat u in maart de aanwezigheid van die individuen bent beginnen opmerken (CGVS, p. 14). Hierna gevraagd of u in maart voor het eerst werd aangesproken door deze individuen, ontkent u dit en stelt u dat u in maart hun aanwezigheid bent beginnen opmerken (CGVS, p. 14). Hierna bevestigt u dat de eerste communicatie tussen de bendeleden en u zich in april plaatsvond (CGVS, p. 14). Echter, hiermee heeft u uw verklaring die u op de DVZ heeft laten optekenen geenszins verklaard. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat het interview op de DVZ goed was verlopen, dat u er de tolk goed had begrepen en dat het verslag er aan u werd voorgelezen (CGVS, p. 3).

Bovendien liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld optekenen dat u gedurende drie à vier weken 20 dollar beschermingsgeld per week diende te betalen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Desalniettemin verklaart u expliciet op het CGVS dat u meteen 50 dollar per week moest betalen (CGVS, p. 12 & 15). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hierover op de DVZ wijzigt u uw relaas door te stellen dat u denkt dat het enkele weken 20 dollar was, dat het bedrag daarna een beetje onregelmatig werd en dat het pas 50 dollar bedroeg wanneer ze doorhadden dat uw vader een winkel had (CGVS, p. 16). Dergelijke veranderende verklaringen worden niet aanvaard. Er kan namelijk worden verwacht dat u omtrent dergelijk essentiële zaken steeds gelijklopende verklaringen aflegt.”

Verzoeker voert aan dat hij het begin van de afpersingen tweemaal gesitueerd heeft in dezelfde periode van het jaar, namelijk maart-april, en dat er dus geen sprake is van een tegenstrijdigheid die de waarachtigheid van heel het relaas aantast. Hij gaat er met deze gekunstelde verklaring (*post factum*) evenwel aan voorbij dat hij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) het begin van de door hem aangehaalde afpersingen gesitueerd heeft in de periode maart-april. Aldus weerlegt verzoeker niet dat hij het begin van de afpersingen bij de DVZ in een andere maand situeerde dan op het CGVS. Ook de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het bedrag van de afpersingen die hij moest betalen worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat uitschijnen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden slechts vergissingen en details betreffen, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren ervan, doch hij slaagt er aldus niet in deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaas.

Daarbij komt dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is met zijn vrees om in El Salvador te worden vermoord. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Immers, na de ontvoering die vlak bij het huis van uw broer heeft plaatsgevonden verbleef u afwisselend twee dagen bij uw broer en twee dagen bij uw vriendin tot aan uw vertrek uit El Salvador in augustus 2019 (CGVS, p. 21 & 22). Dit impliceert niet alleen dat u bleef wonen in de buurt van waar u werd ontvoerd, maar ook dat u zich regelmatig diende te verplaatsen tussen deze twee verblijfplaatsen, hetgeen het risico om te worden opgemerkt door de bendeleden onnodig vergroot.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich voor uw vertrek naar buiten heeft begeven om een aantal administratieve zaken te gaan regelen die niet noodzakelijk waren voor uw vertrek uit uw land en voor uw reis naar België. Zo waren er papieren, documenten en contracten die op uw naam stonden en die u op een andere naam wilde laten zetten (CGVS, p. 22). Daarnaast ging u ook een fiscaal identificatienummer halen opdat uw belastingen voor dat jaar in orde zouden zijn (CGVS, p. 22). Tenslotte ging u nog geld ophalen bij uw vorige werkgever (CGVS, p. 22). Dit laatste is des te opmerkelijker gezien u verklaart dat u gevolgd werd nabij uw werk (CGVS, p. 22).

Verder dient te worden vermeld dat u uiteindelijk toch een klacht en een verklaring heeft afgelegd bij de politie, maar dat u het nagelaten heeft zich te informeren over de stand van zaken van het onderzoek (CGVS, p. 11).

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat de bendeleden die u afpersten wisten waar uw ouders en u woonden. U verklaart namelijk dat ze u in de gaten hielden vanuit hun auto vlakbij de plaats waar u woonde (CGVS, p. 12). Desalniettemin dient te worden opgemerkt dat de bendeleden u nooit zijn komen opzoeken bij u thuis (CGVS, p. 16). Bovendien verklaart u dat uw ouders – die tot op heden in ditzelfde huis wonen (CGVS, p. 5 & 7) – tot op heden nooit het bezoek hebben gekregen van bendeleden (CGVS, p. 16 & 17). Het is zeer opmerkelijk dat, ondanks dat de bendeleden wisten waar uw ouders en u woonden, ze u tot op heden niet thuis zijn komen zoeken. Dit is nochtans logischerwijze de eerste plaats waar iemand wordt gezocht. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.”

Verzoeker beschouwt de motivering dat de bendeleden hem nooit zijn gaan zoeken bij zijn ouders de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten ondermijnt als een eigen subjectieve interpretatie van het CGVS van wat wel of niet geloofwaardig is en meent dat een asielinstantie zich ervoor dient te behoeden om de motivering te steunen op subjectieve interpretaties van de dossierbehandelaar. Nochtans is het niet onredelijk om te verwachten dat een gevaarlijke bende die op zoek is naar iemand en deze persoon zelfs wil doden, deze persoon zal zoeken op alle plaatsen waar ze meent deze persoon te kunnen vinden. De vaststelling dat de bendeleden wisten waar verzoeker en zijn ouders wonen, maar verzoeker nooit bij hem thuis kwamen opzoeken ondermijnt dan ook wel degelijk de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door deze bendeleden. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees om bij terugkeer naar El Salvador vermoord te worden.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorts voert verzoeker nog aan dat hij in geval van terugkeer een risico loopt dat hij nog meer slachtoffer zal worden van afpersing door criminele bendes omdat hij kan benaderd worden als iemand die over financiële middelen beschikt omwille van zijn buitenlands verblijf.

Op basis van de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen toont verzoeker, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet aan dat hij reeds problemen kende voor zijn vertrek uit El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN